

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Punctum secundum. Ex SS. Patribus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

in 4to s^{eculo} s^{eculo} Calvinus fateretur: Adeoque bene consideraret; an illa conveniret cum doctrina Calvini, Lutheri, &c. Vide plura huc facientia in libello hoc titulo: *De Episcopis religiosis, &c.*

Punctum secundum.

Ex SS. Patribus:

Calvinus lib. 1. Institut. c. 13. §. 29. de Augustino dicit, quod is sedulo excussit omnium se antiquiorum scripta. In Epist. ad Regem Franciæ plus decies eum nominat *virum sanctum*. L. 3. Institut. c. 2. §. 35. eum *Sydes* *Scripturae* nominat. Ibidem c. 3. §. 10. dicit: quod unus Augustinus sufficere debeat in iis, quæ veteres senserint. Quia fideliter magnaque diligentia omnium sententias collegit. Adeoque ex eo sumendum sit, si quid de sensu antiquitatis habere NB. certi volumus. Lib. 4. c. 14. §. 26. dicit: quod eum ut optimum ex tota antiquitate & fidelissimum testem sæpè citet. Alibi eum Coriphæum & Principem Theologorum nominat. Jam vide mi Domine, quomodo se proprio reti suo irretiat Calvinus. Equidem non inficior, quod aliquos Augustini textus à rei, quam is tractabat ex professo, serie avulso Calvinus in speciem sibi faventes adducat, dum v.g. de libertate hominis Deique gratia agitur. Et cum hoc fatum ipsa Scriptura sacra subire debeat, cujus textus aliquos in speciem

ciem sibi faventes quicumque demum Hæretici pro se adduxerunt. Quid mirum? quòd in tam vastis Augustini operibus hinc inde avulsus à contextu rerum textus citari possit à Calvino sibi in speciem favens, qui contra Hæreticos negantes libertatem hominis ejus vires extulit, & contra alios Hæreticos negantes necessitatem gratiæ Christi in ordine ad actus æternæ vitæ meritorios ità ejus necessitatem & efficaciam de prædicavit, ut avulsà aut separata à contextu aliqua ejus dicta liberum hominis arbitrium videantur enervare. Hoc ante Calvinum dudum advertit Gothescalcus prædestinarianam hæresin Anno Christi 847. recoquens, & post eum Jansenius, omnes tres libertatis humanæ eversores, eò quòd prædestinationis necessitate homines damnati aut salvari velint, & pro prædestinatis juxta ipsos tantùm Christus mortuus sit. V. de his plura hic Subsect. 2. à pag. 94. Sed his non obstantibus vide inquam mi Domine, quomodo suo se reti irretiat Calvinus, Augustinus ergo ut *Vir sanctus*, & ut *Sydeus Scriptura*, & ut *omnium Princeps ac Coripheus*, & ut *securissimus optimus ac fidelissimus antiquitatis & primogeniæ doctrinæ testis* in omnibus controversiis respiciendus est. Jam hunc tantùm laborem in te suscipe, & mecum percurrere in libello hoc titulos de verbo Dei scripto ac tradito, de libertate hominis, bonis operibus præceptis & supererogatoriis, purgatorio, igne avernali, Papatu, Episcopatu, Presbyterio, Eucharistia &c. & videbis Augustinum tot encomiis à Calvino hono-

honoratum omninò contraria ; & Calviniana hæresi opposita tradidisse dogmata. Videbis & in his titulis venerabilem totius antiquitatis cum Augustino consensum Conciliorum scilicet & SS. PP. ante hunc Ecclesiæ Doctorem. Noli tamen tibi mi Domine persuadere Calvinum ex animo jurasse in verba Augustini ; quia (ut benè advertit Nicolaus Romæus è Societate JESU nobilis Scriptor in sua effigie Calvini Anno 1622. Antvverpiæ editâ) ità Augustinum, imò & subin Bernardum sibi gratum (quòd vitia Clericorum ac Monachorum perstringat) extollit. Partim ut invidiam declinet, partim ut lectorem eludat. Et ego sanè id ipsum reperi ; & quivis alius deprehendere poterit ipsius institutiones legens : sed ut ad Augustinum decisorem redeam & quidem , ut eò citius res perficiatur circa fundamentalem omnium controversiarum quæstionem præter allata titulis suprâ indicatis. Vide quid claris & emphaticis ex professo verbis à Calvino toties admittus decisor dicat de Ecclesia visibili & Capite visibili Epist. 165. ad Generosum ; ubi ostendit veram Christi Ecclesiam ex continua Pontificum successione à S. Petro usque ad Anastasium ; qui tunc Romanus Pontifex erat. Idem in Psalmo contra partem Donati repetit dicens : *Numerate Sacerdotes vel ab ipsa Sede Petri ; & in ordine illo Patrum , qui successerit ; videte ipsa est Petra , quam non vincunt superba inferorum portæ.* Idem testatur lib. contra Epistol. fundamenti cap. 4. *Tenet me in Ecclesia ab ipsa*

ipsa Sede Petri Apostoli, cui pascendas oves suas
 Dominus commendavit; usque ad presentem Epi-
 scopatum successio Sacerdotum. Nec tantum in
 Ecclesia Augustinum tenet successio continua à
 S. Petro usque ad sua tempora Pontificum Ro-
 manorum. Sed hæc ipsa sub hoc capite Eccle-
 sia eum movet ad credendum, hoc illud verum
 esse Dei verbum. Hinc lib. contra Epistolam
 Manichæi, quam vocant fundamenti, cap. 5.
 ait: *Ego vero Evangelio non crederem, nisi me
 Catholica Ecclesia commoveret autoritas* definientis
 scilicet, id verum esse Dei verbum. Cum his
 (scilicet Ecclesiæ in præsulibus congregatæ)
 obtemperaverim [ita pergit ulterius] *dicens:*
credite Evangelio. Cur & eis non obtempe-
rem dicentibus mihi, nolite credere Manichæis,
quibuscunque Sectariis. Locus invictus, quem
 in alienum sensum Calvinus trahere frustra co-
 nat. l. 1. Instit. c. 7. §. 3. ut ostendit Bellarm. l.
 3. de verbo Dei cap. 8. Idem Calvinus nimium
 claris Augustini & antiquitatis totius testimoniis
 obrutus lib. 4. c. 7. §. 24. sub finem demum ista
 hæc prorumpit verba: *Fuerit sanè olim Roma*
omnium Ecclesiarum mater. Verum, ex quo Anti-
christi sedes esse cæpit, desiit esse id, quod erat.
 Sed à quo tempore Antichristi sedes esse cæpe-
 rit, tempus determinatum non statuit, multo
 minus, quæ calumniatur, probat. Unde mihi
 sufficit, quòd Romam omnium Ecclesiarum
 matrem fuisse agnoscat, nec eam ullo solido
 fundamento ex possessione usque huc ejicere
 possit. Vide qualis Vertumnus sit hoc in pun-
 cto

sto Calvinus. Lib. 4. Instit. c. 7. §. 17. Ecclesiam incorruptam extendere videtur ad annum ferè Christi octingentesimum, nempe usque ad Pipini & Caroli M. tempora. In eod. lib. c. 17. usque ad Gregorii M. Pontificatum ad annum scilicet sexcentimum. Lib. 3. cap. V. Ecclesiam in ipsis cunabulis suffocatam fuisse insinuat five ante annos mille trecentos. Cap. verò 1 §. 20. ab Ecclesiæ exordio, & §. 19. inter ipsa Evangelii exordia non longè ab ætate Apostolorum. Quis obsecro mi Domine æquus Judex te ex possessorio alicujus castri, quod à Majoribus jure hæreditario habes, ejiciet? si in petitorio Adversarius fateatur fuisse majores tuos in justo possessorio; & circa tempus, quando iniqui possessores esse cæperint, non tam argumentis quam conjecturis in incertum vagetur? Lib. 4. c. 7. §. 49. cum Luthero & plurimis aliis Sectariis Gregorium M. ultimum Romæ Episcopum vocat Calvinus, & §. 24. promittit se probaturum; Papam Romanum nequidem esse Episcopum multò minùs Ecclesiæ caput; sed loco probationis solidæ non nisi scommata & calumnias in Romanos Pontifices conjicit maximè, quòd Reges instigent ad puram suam Evangelicam doctrinam (nempe recoctam & toties damnatam hæresin) eliminandam. Sic etiam NB. Pontifices Romani instigant Imperatores Catholicos, qui ut Patrem & Ecclesiæ totius caput venerabantur Romanum Episcopum, ad eliminandam hæresin Arii, Nestorii, Manichæorum &c. Demum l. c. §. 14. dicit, quòd nihil ab

ab initio magis valuerit ad primatum Romæ deferendum, nisi quod tunc illic erat imperii caput, & hinc etiam in Provinciis collocati sint Primates & Metropolitæ in iis urbibus, quæ honoribus & potestate reliquas antecedeabant; ideoque etiam secunda post Romanam sedes declarata sit Constantinopolitana, eò quod Imperii sedes ibidem firmata esset, imò hæc de primatu cum Romana ideo sæpè contenderit. Uno verbo hinc insinuare & persuadere vult Calvinus, quod non à Christo sed hominibus Romana Ecclesia pro cæterarum capite instituta sit. Sed sufficit modò pro responso; quod omnes Catholica tuentes dogmata, & in hæresin aliquam non prolapsi Patriarchæ Constantinopolitani cum S. Chrysofomo, Ignatio, &c. agnoverint & contestati sint, Petrum à Christo institutum esse Ecclesiæ caput, & mirabili Dei consilio eum Antiochiâ relicta sedisse Romæ, ut ab urbe orbis capite per totum mundum Christi lex faciliùs promulgaretur, omnesque post eum Romanos Episcopos, legitimos esse in Ecclesiâ totius primatu Successores. Sub initium citati supra capitis ipse Calvinus in Conc. Nicæno & Chalcedonenſi præsedisse legatos Pontificis Romani fatetur. Sed, quia id Imperatoris concessione factum esse contendit, multaque alia admiscet, ut tantùm eludat & decipiat lectores. Modò tu mi Domine tantùm rulina ea, quæ adduxi in libello hoc Subsect. 5. à pag. 185. & quæ sub initium discursûs nostri tibi ostendi ex actis primorum quatuor Conciliorum generalium.

lium. In quibus sinceram vides Confessionem Patrum venerantium in Romano Pontifice Successorem Petri & Ecclesiæ caput. Cum his antiquitatis arbiter à Calvino constitutus Augustinus, ut vidisti, consentit, & eam, quam SS. PP. & concilia autoritate Romani Pontificis confirmata tradunt doctrinam, tenendam esse contendit. Præter alibi etiam adducta vide adhuc quid dicat lib. 1. contra Julianum c. 4. sub medium. *Quid potuit vir ille sanctus (de Innocent. I. ibidem sermo est) firmitus NB. respondere conciliis, quam quòd antiquitus Apostolica Sedes & Romana tenet perseveranter Ecclesia.* Et serm. 131. *Inde (Româ ut patet ex contextu) rescripta venerunt. Causa NB. finita est [per decisionem scilicet Pontificis Romani] unquam aliquando finatur & error.* In eundem sensum ab ante scripserat S. Hieron. ad Damasum Papam Romanum. *Hac est fides Papa beatissime, quam in Catholica didicimus Ecclesia, in qua si minus peritè, aut parum cautè fortè aliquid positum est, emendari cupimus à te, qui Petri fidem & sedem tenes. Si autem hæc nostra Confessio Apostolatus tui iudicio comprobatur, quicumque me culpæ voluerit, se imperitum vel malevolum, vel etiam non Catholicum, me non hæreticum comprobabit.*

Quid ad hæc reti Augustini, quem tuum esse gloriaris in Epist. ad Regem Galliæ, & pro defensore statuis incluse Calvine Calvinique assecla? jam nihil superest, quàm ut in omnem vos vertentes partem dicatis tandem, & Augustinum &

& alios Patres fuisse homines fallibiles, Sed an Calvinus (qui temerè jactat, nullo signo probavit, se à Deo missum esse ad reformandam Ecclesiam, & inscitia à primario suo discipulo Beza, ut infra videbimus, in ipsius S. Scripturæ interpretatione argutus est) divinæ factus est infallibilitatis particeps? nos Catholici non sustinemus SS. PP. fuisse infallibiles. Sed jure contendimus ex unanimi eorum in doctrina fidei ac morum consensu clarè conspici, quisnam de rebus controversis de sæculo in sæculum primæva in Ecclesia sensus fuerit. Et quòd primi dein insequentibus Apostolorum Successores ac Patres [sive vitæ sanctitatem, sive doctrinæ soliditatem ac pietatem, sive in genuino sacra Scripturæ sensu explicando intelligentiam, & sanæ rationis dictamen spectes] jure Calvino & similis farinæ lociis contra antiquitatem & SS. PP. insurgentibus anteferendi sint. Ut mensuram plenam & supereffluentem accipias Calvine ejusque allecla. Vide, ante te non tantum Augustini *omnium te judice Coriphai ac fidissimi certissimi & optimi antiquitatis testis* autoritas, sed & ratio prosternat in duplici, quem adhuc adferam textu. Postquam is lib. 1. 2. 3. & 4to contra Julianum citasset antiquos & prædecessores suos Patres Ecclesiæque Doctores Irenæum, Cyprianum, Basilium, Gregorium Nazianzenum & Ambrosium, ità Julianum alloquitur: *Per spicis hoc didicisse & docuisse tot Sanctos, quòd & nos didicimus & docemus* (ex perpetua scilicet de sæculo in sæculum traditione) *muta jam istam*

*istam mentem, obliviscere hujus erroris & prope-
modum furoris. Isti vestras novitias præsumpti-
ones Catholicâ antiquitate subvertunt. Vides
Calvini assecla, quam in doctrina fidei regulam
sibi & aliis hîc præscribat Augustinus. Ut ergo
infamis mendacii palam non arguaris tu vel
Calvinus tuus, qui suum esse Augustinum jacti-
rat, vide an ejus insistatis vestigiis, & in fun-
damentalibus fidei controversiis (non enim hîc
agitur de lana caprina, sed æternâ salute) ean-
dem sequamini regulam. Nempè toto ab ea
distatis cælo, quia spiritus vester privatus criti-
rium proprium vos aliter instruit. Sed ecce, aliàs
vobis S. Script. Sydus, omnium Princeps & secu-
rissimus optimus primigenia doctrina testis Augu-
stinus, Faustum l. 2. privatum suum spiritum in
patrocinium advocantem sic aggreditur: Tu,
qui proprio judicio te regis, esne regula veritatis?
(quod nasale fortius pro cerebro purgando
modernis Sectariis propinari potest?) Tu dices
omne, quod contrate est, esse contra veritatem.
Si alius, æquè pervicosus & furiosus ut tu, contra
te ipsum insurgat vociferando [applica Luthera-
no Calvinistam oppugnantem, quòd verè cum
corpore & anima adhit in consecrato pane vel
vino Christus, & econtra Calvinistæ contra Lu-
theranum contendenti, quòd inibi tantùm sit
figura Christi, & ambos ad spiritum suum pri-
vatum, docentem quomodo Scriptura intelli-
genda sit, confugientes] Omnia, quæ tu dices,
esse falsa, ad quem recurre? veniendum est ad
Ecclesie auctoritatem, & communem ejusdem con-
sensum.*

sensum & ad successionem Episcoporum. Quid ad hæc Domini Calvinistæ? in more vobis positum est, ut dum ad mensam orationem præmittitis, os ac frontem obtegatis pileo, Jure optimo dicam id inde profluere. Quòd vos pudeat Calvinii vestri respectu tot antiquorum Patrum eorumque concordis ac solidæ doctrinæ sanctissimæque vitæ, & vel solius Augustini, quem virum sanctum &c. ut supra vidistis, ipse Calvinus nominat. Debet & vos pudere Calvinii vestri, quòd dum à Patribus aliquid pro sua causa emendicare conatur, eos pios & sanctos vocet. Cum placitis ejus manifestè repugnant, eos errores, stultos, somniatores, Judæos, supersticiosos, tyrannos, Pseudoprophetas in Christi passionem injurios, blasphemos, idololatrias, Christi abjuratores, Sathanæ satellites, Magos & incantatores, bestias, Dæmones, Diabolos vocet. Prout in effigie Calvinii P. Romæus noster contradictione decimâ à pag. 613. ad oculum ex Calvinio demonstrat.

Punctum tertium.

Ex rationibus & reflexionibus aliquot conglobatis.

Primò.

EXere omnes ingenii tui vires mi Domine, & tandem hanc diphteram mihi aperias. Quomodo rejectis Patribus, generalibus Conciliis primorum quatuor sæculorum (non obstante